

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.238/2022/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Koncz Tibor Ügyvédi Iroda felperesi képviselő címe., ügyintéző: dr. Koncz Tibor ügyvéd) által képviselt **Felperes** (Cím4) **felperesnek** a személyesen eljáró **Alperes** (Cím3.) **alperes** ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 21.M.70.718/2021/16. számú ítélete ellen az alperes által 18. és 20. számon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy az alperes kártérítés címén köteles a marasztalás megfizetésére.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 39.500 (harminckilencezer-ötszáz) forint és ÁFA másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 126.686 (százhuszonnyolcezer-hatszáznyolcvanhat) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint az alperes 2020. január 1-től 2020. március 31-ig állt a felperes alkalmazásában sofőr munkakörben. Az alperes munkaköri feladatát képezte, hogy minden reggel – a felperessel szerződéses jogviszonyban álló – Kft. Ungarn Kft-től tehergépkocsival felvegye az árut és azt kiszállítsa a megadott vevői címekre, a készpénzfizetéses vevőktől a számláknak megfelelő ellenértéket átvegye. Az alperesnek a készpénzfizetési számlán az aláírásával igazolnia kellett, hogy kitől,

mikor és milyen összeget vett át az áru ellenértékeként, a számlákat még aznap le kellett adnia a Kft. irodájában. Az alperesnek az általa átvett összegekkel a felperes megbízottjaként eljáró Megbízottal kellett elszámolnia heti bontásban. A heti elszámolásra a felperes egy „készpénzes számlák beszédési jegyzéke” elnevezésű táblázat sablont biztosított, amelyben az alperesnek fel kellett tüntetnie, hogy ha volt készpénzes fuvarja, akkor kitől, mikor, milyen számú számlára milyen menetlevélszám mellett milyen összeget vett át. A heti összesítón az alperes és Megbízott, (aki a felperes édesapja is volt és korábban az alperest foglalkoztatta) aláírásával igazolta, hogy az elszámolás napján az alperes átadta a táblázatban feltüntetett vételárak teljes összegét. A heti elszámolást a felperes nem várta el hetente, a pénzek átadására sokszor csak hetekkel később, összevontan került sor. Azon hetekre, ahol az alperesnek nem volt készpénzes kiszállítása, heti összesítő nem került kiállításra és elszámolás sem történt. Az alperestől átvett összegeket Megbízott a Kft. Banknál vezetett számlájára fizette be.

[2] A járványhelyzet kialakulása miatt – a felperes kérésére – a Kft. d-i telephelyének vezetője 2020. február 28. napján szóban engedélyezte a felperesnek, hogy – a banki befizetés lehetőségének fenntartása mellett – a vevőktől átvett vételárakat az alkalmazottai közvetlenül a Kft. pénztárába is befizethetik.

[3] Megbízott 2020. március 17. napján kérte az alperestől, hogy számoljon el valamennyi nála lévő készpénzzel. Az alperes a február 24-28-ig, valamint a március 2-6-ig terjedő hétre vonatkozóan a heti összesítőkön szereplő összegeket a felperes megbízottja részére átadta. Az alperes ezzel egyidejűleg kijelentette, hogy ezzel valamennyi nála lévő vételárat átadta, március 6. napját követően már nem volt olyan kiszállítása, amelyért készpénzt kellett volna átvennie. Megbízott ekkor tájékoztatta az alperest, hogy mivel a járványhelyzet ideje alatt ő nem fog dolgozni, az alperesnek a továbbiakban a készpénzes vevőktől átvett összegeket a Kft. pénztárába magának kell befizetnie. Az alperes ezt követően még pár napot dolgozott, majd március 20-án telefonon jelezte Megbízott felé a használatában álló teherautó meghibásodását. Ezt követően a felperes és Megbízott az alperest már nem tudta elérni sem telefonon, sem SMS-ben. Március 23-án a felperes és Megbízott egyeztetett a Kft. alkalmazottjaival, akik elmondták, hogy március 17-ét követően az alperes náluk befizetést nem tett, holott ezt követően is volt készpénzes kiszállítása. Ekkor a felperes és Megbízott elmentek az alperes lakóhelyére, de az alperes csengetésükre nem jött ki, vele beszélni nem tudtak. A felperes március 25-én levélben, március 26-án SMS-ben is felszólította az alperest az elszámolásra, mely felszólításokra visszajelzés nem érkezett. Ezt követően a felperes az alperes munkaviszonyát megszüntette és feljelentést tett a rendőrségen.

[4] Az alperes 2020. március 9. napjától március 18. napjáig átvett 1.583.578.- forint készpénzzel nem számolt el. A hiány feltárását követően a felperes az összeget a Kft. részére megtérítette.

Kereset és ellenkérelem

[5] A felperes keresetében 1.583.578.- forint kártérítés és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes kárt okozott. Az alperes a munkaviszonyából származó lényeges kötelezettségét szándékosan megszegte azzal, hogy a munkáltatója kifejezett utasítása ellenére a vevőktől átvett pénzzel nem számolt el, azokat sem a Kft. házipénztárába nem fizette be, sem a felperes alkalmazottjának nem adta oda. Az alperes család szándékát mutatja, hogy március 20. napját követően a felperes részére elérhetetlenné vált. A kártérítési keresete jogalapjaként a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 179. § (1) bekezdését jelölte meg.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felperes által megjelölt okiratokban szereplő összegeket a vevőktől valóban átvette, azonban ezen összegekkel a felperes felé maradéktalanul el is számolt. Tagadta, hogy őt arra utasították volna 2020. márciusában, hogy a beszedett vételárakat a Kft. pénztárába fizesse be. Az egyébként is kivitelezhetetlen lett volna, mert az irodai alkalmazottakkal eltérő munkaidőbeosztása miatt nem is találkozott. Ezért a beszedett összegeket csakúgy, mint korábban Megbízottnak adta át hiánytalanul március 17-én a Kft. telephelyén, illetőleg valamikor a március 20-át követő héten a lakóhelye előtt az utcán.

Az elsőfokú bíróság döntése

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest – jogcím nélkül – 1.583.578.- forint és kamatai megfizetésére. A határozat indokolása szerint a perben nem volt vitatott, hogy az alperes 2020. március 9-ét követően 1.583.578.- forint készpénzt átvett a Kft. ügyfeleitől, a vitatott mindösszesen az volt, hogy az alperes állította, hogy ezzel az összeggel megfelelően elszámolt. Az alperes az elsőfokú bíróság bizonyítási érdekléssel történő kioktatását követően sem élt a perben a releváns kérdés tekintetében bizonyítási indítvánnyal. Így az alperes nem tudta igazolni azon állítását, hogy március 9. napját követően a beszedett vételárakat Megbízottnak adta át. A felek között kialakult gyakorlat alapján az alperes Megbízott felé minden esetben a „készpénzes számlák beszedési jegyzéke” nyomtatványon számolt el, amiről ő maga rendszerint egy másolatot kapott vissza. A március 9-ét követő időszakra nézve azonban az alperes nem tudott bemutatni ilyen jegyzéket, és a pénz átadásának megtörténtét más okirattal sem tudta igazolni. A pénz átadásáról szóló alperesi előadást Megbízott tanú sem erősítette meg. A tanú vallomása során következetesen állította, hogy mind március 17-én, mind a március 23-i héten többször is felszólította az alperest, hogy minden nála lévő pénzzel számoljon el, a március 17-i elszámolás – mint utóbb kiderült – csak hiányosan, a március 6-a előtti időszakra történt meg, ezt követően pedig az alperes elszámolása egyáltalán nem valósult meg. A becsatolt és bemutatott szöveges üzenetek és fényképek teljes egészében alátámasztották azt a tényt, hogy a felperes és Megbízott március 20-át követően hosszabb időn keresztül eredménytelenül próbálták felvenni a kapcsolatot az alperessel. A felperes és megbízottja telefonon, személyesen, különböző alkalmazásokon keresztül és postai levélben is felszólította az alperest az elszámolásra, ezekre a megkeresésekre az alperestől semmilyen válasz nem érkezett. Azt az alperesi előadást, hogy Megbízotttal a 23-i héten személyesen elszámolt, hitelteleníti az is, hogy az alperes sem korábban, a rendőrségi eljárás során, sem jelen bíróság előtti meghallgatás alkalmával nem tudott beszámolni a pénz átadásának pontos részleteiről: nem tudta megmondani melyik napon, milyen időszakban és mekkora összeget adott át a felperesi képviselőnek, még

nagyságrendileg sem. Így az alperes hitelt érdemlően alátámasztani nem tudta, hogy a munkakörének ellátása során rábízott pénzzel maradéktalanul elszámolt. Ezért az elsőfokú bíróság megállapította, hogy kárt okozott. A körülményekből az is megállapítható, hogy a károkozás szándékos volt. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság az alperest az Mt. 179. § (1) és (3) bekezdése alapján az általa okozott teljes kár megtérítésére kötelezte.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletében kitért arra, hogy az alperes által felajánlott bizonyítások irrelevánsok voltak, mert még elfogadásuk esetén sem lettek volna alkalmasak annak bizonyítására, hogy az alperes részéről a március 9. napját követően átvett pénzek átadása Megbízott felé megtörtént. Ilyen szükségtelen bizonyítási indítvány volt a tanú meghallgatása arra vonatkozóan, hogy a diszpécserok általában hogyan tájékoztatták Megbízottat a másnapi fuvarokról.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[9] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve – tartalma szerint – az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat hozatalára. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében csak a felperes elmondása alapján hozott döntést, figyelmen kívül hagyva azokat a tényeket, amelyeket az alperes tárt a bíróság elé. Előadta, hogy a fuvarokat a felperes édesapja közölte az alperessel, így tudta, mikor van készpénzes kiszállítása az alperesnek és milyen összegben. A heti készpénz összesítőt a készpénzzel mindig akkor vitte, amikor Megbízott szolt, hogy elszámolás, ennek időpontját is ő határozta meg. Március 16-án szolt Megbízott, hogy vigye az elszámolásokat, melyet ő el is vitt március 17-én, még hozzá az addigi összes elszámolást és azt hiánytalanul átadta neki. Ezt ő is pontosan tudta, ezért is mehetett fuvarba továbbra is az alperes. Logikátlan és életszerűtlen, hogy ha nem teljesítette volna az elszámolási kötelezettségét, akkor a felperes miért engedte volna a fuvarba, miért nem jegyzőkönyvezte volna az esetet és értesítette volna a diszpécseroket, vagy azok feletteseit. Előadta, hogy Megbízottnak az előző alkalmazottjával már volt elszámolási vitája, így elővigyázatossága még indokoltabb volt. Az a nyomtatvány, amelyen a heti elszámolást Megbízottal végezték, Megbízott maga szerkesztette és fénymásolta.

[10] Előadta, hogy a Kft.-be be sem tudta volna fizetni a vevőktől átvett összegeket, mivel nem volt meg a cég bankszámlaszáma, a pénztárban pedig azért nem tudta befizetni, mert hoztak egy írásos határozatot, melyben arra utasították a munkavállalókat, hogy minden munkavégzés után a számlákat, szállítókat be kell szedni és egy irattartóban át kell adni. A házipénztár egyébként 8-16-ig volt nyitva és 12-13-ig ebéd miatt zárva volt. Ez idő alatt még fuvarokat teljesített. A nála maradt összeggel csak és kizárólag Megbízottal tudott elszámolni. Azt, hogy a Megbízott által szerkesztett elszámolási nyomtatvány és a Kft. pénzügyi elszámolása mennyire szabályos, csak egy könyvvizsgáló szakértő tudná kétséget kizáróan megállapítani. Hivatkozott arra, hogy ellene nagyobb értékre elkövetett sikkasztás büntette miatt nyomozás folyik, melyben az eljáró hatóság könyvvizsgáló szakértőt rendelt ki. Mindezekre tekintettel szükséges az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és

alaposabb eljárás lefolytatása, a könyvvizsgáló szakértő véleményének figyelembevétele, valamint a Kft. diszpécserének meghallgatása.

[11] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes ténybeli és jogi indokai alapján. Hivatkozásképpen előadta, hogy az alperes sem a korábbi rendőrségi eljárás során, sem az elsőfokú bíróság előtti meghallgatása alkalmával nem tudott hitelt érdemlően beszámolni arról, hogy a vitás pénzösszeg átadása hogyan történt. Nem tudta megmondani azt sem, hogy a pénz pontosan mikor, melyik napon, milyen időszakban, milyen összegben került átadásra. Az eljárás során az alperes csupán állított dolgokat, de azokat hitelt érdemlően nem tudta bizonyítani, egyébiránt perelhúzó magatartást is tanúsított, a tárgyalási határnapokon többször nem jelent meg, késleltette az elsőfokú ítélet meghozatalát.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[13] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges, egyben elégséges bizonyítást lefolytatta, az alapján a tényállást helyesen állapította meg és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával, a bizonyítékok okszerű értékelésével érdemben is helyes döntést hozott, ezért azt a másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése, valamint a 386. § (4) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – hagyta helyben.

[14] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá az elsőfokú ítéletben foglaltak szükségtelen megismétlése nélkül: az alperes a 21.M.70.718/2021/4. számú jegyzőkönyvben úgy nyilatkozott, hogy nem vitatja, hogy azoktól az ügyfelektől, akiket a felperes felsorolt, akkora összegben, amit állít, valóban átvett pénzeket. Állította ugyanakkor, hogy ezeket a pénzeket Megbízottnek maradéktalanul át is adta. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság ugyanezen tárgyalási jegyzőkönyvben helyesen tájékoztatta a peres feleket a Pp. 265.§ (1) bekezdése szerinti bizonyítási érdekről oly módon, hogy tekintettel arra, hogy az alperes nem vitatja, hogy az összesítésben szereplő összegeket a vevőktől átvette, azonban az az állítása, hogy ezeket az összegeket Megbízottnak átadta, az alperes terhére esik annak bizonyítása, hogy ez valóban megtörtént. Az elsőfokú bíróság helyesen vonta le a Pp. 265. § (1) bekezdés szerinti jogi következtetést is, azt, hogy a bizonyítás sikertelenségének következményeit az alperes viseli. A felperes fellebbezésében lényegében a bizonyítás eredményének mérlegelését támadta, ezen hivatkozása azonban megalapozatlan volt. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen megindokolta a bizonyítékok értékelését. A Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és a meggyőződése szerint bírálja el. A bizonyítékok összességében történő mérlegelése során arra kell elsősorban figyelemmel lenni,

hogy a bizonyítékok jelentős többsége koherensen illeszkedik-e egymáshoz és alátámasztja-e az ítéletben megfogalmazott tényállításokat. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete egyértelműen megfelelt. Nem volt fellelhető olyan iratellenes, logikátlan, kirívó okszerűtlen megállapítás, amely a másodfokú bíróság számára a bizonyítékok felülmérlegelését szükségessé tette volna.

[15] Az elsőfokú bíróság beszerezte a nyomozati iratokat, tanúbizonyítást folytatott, okirati bizonyítékokat értékelt. Az alperes maga is elismerte, hogy a kilenc darab számla szerinti készpénzösszeget átvette, de azokon az aláírása is egyértelműen szerepel. Becsatolásra került az „utánvét elszámolás fuvarozók részére” című okirat, valamint a heti összesítők is. Az alperes maga is elismerte, hogy a heti összesítőn írták alá saját maga és Megbízott a pénztáradást, bár előadása szerint volt olyan, amikor nem kapott ilyen heti összesítőt. A perbeli számlák vonatkozásában heti összesítővel nem rendelkezett, előadása szerint valamikor március 20-át követően találkozott Megbízottal, aki átadta a részére járó munkabért, ő pedig elszámolt és átadta a nála lévő pénzüsszegeket. Ezt azonban a saját tényelőadásán túl semmilyen bizonyítékkal alátámasztani nem tudta.

[16] Addig a peres felek előadása egyező volt, hogy március 17-én a felperes megbízottja, Megbízott és az alperes találkoztak, és a felperes megbízottja felhívta az alperest, hogy valamennyi nála lévő készpénzzel számoljon el. Az alperes ennek nem tett eleget, az elszámolás hiányos volt, csak a március 6-ig beszédett összegek elszámolása valósult meg. Március 17-én az alperes két heti összesítővel, a február 24-28-ig és a március 2-6-ig terjedő számlákkal és készpénzekkel számolt el. Megbízott tanú továbbá megerősítette, hogy ekkor azt az egyértelmű utasítást adta az alperesnek, hogy miután ő a továbbiakban a járványhelyzet miatt már nem tud dolgozni, de az alperes vállalta a további munkavégzést, minden nap számoljon el az általa átvett pénzekkel oly módon, hogy azokat minden egyes nap fizesse be a kft. pénztárába. Az alperes az utasítást megértette, ennek ellenére az utasításnak nem tett eleget. A tanú úgy nyilatkozott, hogy az alperes az utasítást tudomásul vette és megígérte neki, hogy a pénzeket, amiket beszéd, ő maga a pénztárba be fogja fizetni. Az alperes nem tudta bizonyítani, hogy március 17-ét követően a felperessel, illetve megbízottjával találkozott volna, de azt sem, hogy elszámoltak volna. Ezt egyértelműen cáfolják a becsatolt felszólítások.

[17] Az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a Pp. 276.§ (4) és (5) bekezdése alapján az alperes elkészteten, az utolsó tárgyaláson előterjesztett bizonyítási indítványát, egyrészt mert azt az alperes már a perfelvétel lezárását követően terjesztette elő, másrészt pedig szükségtelen is volt. Azon tényállítás ugyanis, amire az alperes a diszpécserék tanúkenti meghallgatását indítványozta, hogy általában Megbízottnak mondták el először, hogy milyen fuvarok vannak másnap, a per eldöntése szempontjából irreleváns.

[18] Az alperes az elsőfokú eljárásban nem indítványozta igazságügyi könyvszakértő kirendelését. A Pp. 373.§ (2) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy

következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna. Kereset- és ellenkérelem-változtatásnak akkor van helye, ha az a (2) bekezdés szerinti ténnyel áll közvetlen okozati összefüggésben. A fél akkor terjeszthet elő új bizonyítási indítványt, illetve bocsáthat rendelkezésre további bizonyítási eszközt, ha az a (2) bekezdés szerinti tény bizonyítására, vagy a keresete, ellenkérelme alapjául korábban hivatkozott tény bizonyítására szolgál, feltéve, hogy az önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a tudomására vagy keletkezett. Az alperes bizonyítási indítványa a fent jogszabályi feltételeknek nem felelt meg, egyébiránt pedig alkalmatlan volt annak igazolására, hogy az alperes a készpénzt átadta a felperes megbízottjának. Ezért a másodfokú bíróság az elkésett és szükségtelen bizonyítási indítványt mellőzte a Pp. 276.§ (4) és (5) bekezdése alapján. A Pp. 263.§ (2) bekezdése szerint a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás - a 264. §-ban foglaltak kivételével - nem köti. Az alperes egyértelműen és többször is elismerte, hogy a kilenc darab számla szerinti készpénzt a vevőktől átvette. A bizonyítási eljárás adatai alapján az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdés szerinti okszerű mérlegeléssel jutott arra az álláspontra, hogy az alperes a rá háruló bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget.

[19] Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza a megítélt követelés jogcímét, ezért azt a Pp. 353.§ alapján kijavította.

[20] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

Záró rész

[21] A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére. A másodfokú perköltség összege a felperes költségfelszámításán és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésén és 4/A.§-án alapul.

[22] Az alperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a tárgyi költségfeljegyzési jogos perben a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére a Pp. 95. § (1) bekezdése alapján nem köteles. A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[23] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2022. november 3.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kulisity Mária s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró